

VII ZAKLJUČAK

Početak 2011. godine obeležio je povratak govora mržnje na velika vrata na srpsku medijsku scenu. O tome da li je reakcija države i javnosti bila dovoljna da bi ovakav govor suzbila i medijsku scenu oslobodila za komunikaciju koja neće biti zatrovana mržnjom, stereotipima i predrasudama, ostaje da se vidi. Takođe, o tome da ovakva vrsta javnog govora pretili da eskalira u nešto više od verbalnog nasilja, svedoči i sve veći broj novinara i urednika, ali i predstavnika civilnog društva – kao u slučaju Aide Ćorović, koji su upravo zbog svog rada i svojih istupa u medijima, na osnovu procene ministarstva unutrašnjih poslova, stavljeni pod permanentnu policijsku zaštitu. Paralelno sa ovim, procesi koji bi trebalo da dovedu do iznalaženja, makar na srednji rok, održivih rešenja za probleme sa kojima se srpski mediji suočavaju, i dalje su u zastoju i bez razrešenja na vidiku. Na strani vlasti i dalje nema sluha za predloge i zahteve koji iz medijskog sektora dolaze, o čemu ponajbolje svedoči nespremnost da, makar i na nivou neobavezujuće preporuke, ministarstva kulture i lokalne samouprave od opština zatraže da raspodelu novca za sufinansiranje medijskih projekata poveri istinski nezavisnim komisijama. Čitavu stvar dodatno su zakomplikovali sukobi unutar vladajuće koalicije i dugo najavljivana rekonstrukcija vlade, do koje je i došlo u martu, što je u jednom periodu kreiralo situaciju u kojoj medijska i novinarska udruženja zapravo nisu imala sagovornika u vlasti.